

Halász István

Hajnalpír

Akár kit leránt örvénylő tenger,
küzd gyötrődve, s megéli a halált,
míg fentre érve enyhet nem talál:
vagyok magam e fuldokló ember.

Ajkam zeng most hálatelt imákat.
Ó, mi' öröm hangod újra hall'nom,
úgy félttem, már többé sose hallom,
szemem arc-tükröd: fénylő imádat.

S csordul ez érzés, miként ó'bora
csurran a nemes szőlővesszőknek.
Lásd, mint gyarló térdelek előtted:
mert voltam hitét vesztett, ostoba.

Hogy múlt az éj, tűnik rettenetem.
Hajnal pírján remeg, bókol az ég,
s homlokomon újra tűz csókokod ég.
Ó, én balga, majdnem temettelek!